

[Johan Nielsen.]

skabe de bedst mulige demokratiske vilkår for kirken. Det er derfor, jeg har tilladt mig at stille dette spørgsmål.

Jeg kan godt forstå, at den højtærede minister ikke kan gøre noget, uden at folketinget foranlediger det. „Minister“ er som bekendt latin, og det betyder „tjener“, og den højtærede minister er jo folketingets tjener. Da jeg ved, at den højtærede minister, som er folketingets tjener, er en meget demokratisk minded mand, så vil jeg spørge, om han finder, det er rimeligt, at der sidder nogle embedsmænd og nægter menighedsrådene og præsterne at samle ind til, hvad de vil, i kirkerne. Jeg mener, menighedsrådene er folkevalgte organer. Det skulle være deres naturlige rettighed, når de kan blive enige med deres præster, at samle ind til, hvad de vil.

Jeg tænker i denne forbindelse på Kristeligt Dagblad. Det kan være, der er nogle der siger, det er forkert, at man samler ind til et dagblad, men som præst i den danske folkekirke i et lille kvart århundrede kan jeg ikke se, hvordan jeg skulle have undværet Kristeligt Dagblad. Derfor, højtærede hr. minister: er det foreneligt med demokrati, at man nægter menighedsrådene og præsterne at samle ind i kirkerne til, hvad de finder er ret og rimeligt?

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Reglerne om indsamling i kirkerne findes i menighedsrådslovens §§ 24 og 27 samt i et af kirkeministeriet i henhold hertil udfærdiget cirkulære, som er dateret den 8. maj 1963. Efter disse regler er det præsten, der træffer bestemmelse om foretagelse af indsamling i kirken. Indsamling ved de faste gudstjenester kan dog kun ske med menighedsrådets samtykke. Det er altså præsterne der træffer beslutningen — på nær vist i et enkelt tilfælde, hvor præsten skal gøre det, det er vist til nytårskollekten — og så skal han have accept hos menighedsrådet.

Det er i alle tilfælde en betingelse, at det drejer sig om indsamling til kirkelige formål.

Der er for mig at se ikke noget udemokratisk ved denne begrænsning af adgangen til at foretage indsamlinger i kirken. Det må nu engang være naturligt, at det, man foretager indsamlinger til i kirken, det er kirke-

lige formål. Denne begrænsning er simpelt hen en følge af, at kirkerne er undergivet bestemmelserne i loven om kirkers brug, hvor-efter kirkerummet kun må anvendes til kirkelige formål. I overensstemmelse hermed skal også indsamlinger, der foretages i kirken, gå til kirkelige formål.

Undtagelse herfra kan ifølge hævdvunden praksis ske ved kongelig resolution. Sådanne tilfælde er imidlertid sjældent forekommet, idet ministeriet af principielle grunde er meget tilbageholdende med at søge en sådan tilladelse udvirket. Men jeg kan sige, at i 99 ud af 100 tilfælde er det præsten i samarbejde med menighedsrådene, der træffer beslutningen.

Der er altså denne begrænsning sat ind, at det skal være til kirkelige formål, og hvis vi tænker på situationen omkring Kristeligt Dagblad, så er fortolkningen den, at en indsamling til Kristeligt Dagblad er ikke et kirkeligt formål. Det kan man diskutere indgående og længe, men det er altså den fortolkning, der ligger. Jeg tror også, hr. Johan Nielsen vil give mig ret i, at ellers var der ikke nogen ende på den foretagsomhed vedrørende indsamlinger i kirkerne, vi kunne komme ud for.

Jeg vil altså mene, at der ikke bare er demokrati i disse tilfælde, der er nærdemokrati, og jeg har altså ikke nogen planer om at ændre på denne del af lovgivningen.

Johan Nielsen (S):

Jeg takker ministeren for svaret. Det var et godt svar, det var en konkret svar, sådan som man kan vente det af en begavet politiker og en dygtig minister.

Men lad mig slå fast, at hvis Kristeligt Dagblad ikke er et kirkeligt formål, så har jeg samlet ind til så mange ukirkelige formål i de år, jeg har været præst — og det samme ved jeg at mange af mine kolleger har — at jeg ikke blot står til megen straf, men også til fradømmelse af kjole og krave.

Når ministeren ikke vil foretage sig noget, ja, så er jeg bange for, at jeg vil gøre ministeren ked af det, når jeg informerer ham om, at vi i det kirkepolitiske udvalg har talt om, at vi muligvis vil foretage os noget, men da jeg kender ministeren som en meget forstandig mand at tale med, så tror jeg nok, vi kan tale ham til rette.

Jeg har faktisk et lille tillægsspørgsmål.